

Jsou. Musím říct, že jsou. (.....zatím □ □ ...)I přes vyhlášení výjimečného stavu, jsou de facto hodný a povětšinu času ovladatelný hlasem, takže můžou být s dozorem i pospolu v jedné místnosti. Kdy tedy oba ale musí být na svém pelišku. Courání a navštěvování se navzájem se netrpí. Tali o to zatím ani nestojí, ta naopak dala včera Rumíčkově na budku a ozvala se hlasem mocným nejmocnějším. Ten přiklopil uši (asi aby mu nepopraskaly bubínky □ □) a nic nedbal, radši by se nechal rozthát jak kalendář □ . To ovšem nebylo třeba, protože od toho jsme tam my. Nechali jsme Tali chvíli volnou tlapu, ať se učí, že se hájit může a pak milej sexuální loudil odfordil na pelíšek do předsíně. Aby hormon vychladl. Když se uklidnil, byl přizván zpět. To už si to rozmyslel, když byl celej svět proti němu, a chvíli si kvokal na pelechu. O chvíli později se jal při kvokání mlátit opět špačky. Tali ta chrápala regulérně a velmi nahlas.

Aby to nebylo Rumíčkově až tak moc "líto", respektive, abych mu vykompenzovala tu újmu, šli jsme si spolu hrát dozadu do pokoje. Boje a přetahovačky a taky trochu toho školení se. Aby poznal podle názvu, co je krysa Vasilisa a co je pan Zajíček. Posléze jsem využila jeho nepozornosti a milou krysu nandala na držadlo od posilovacího stroje. A vyzvala ho, aby hledal. Úkol to za normálních okolností velmi snadný. Ne tak ovšem pro hormonální uragán, co má momentálně v duši a v mozku □ □ □ . Vystačil si s tím na značnou dobu. On! Můj vyhledávací specialista! Ale co můžete dělat, když mozek si vzal nemocenskou? Nic. Jen chodit pokojem a čenichat. A i to je vám na prť, páč to čenichání vám do nosu zase nese vůni vaší lásky největší. A v mozku sídlí jedna jediná myšlenka.... □ . Prošel kolem asi stokrát a nic. Za celou tu dobu ho ani jednou jedinkrát nenapadlo zvednout tu svou vzhlednou a jindy inteligentní makovici a nabrat vzduch odjinud než ze země. Nenaléhala jsem a tak trochu se mu v duchu smála. Aspoň se zabaví. Po půl století marného hledání ho napadlo na druhém konci pokoje zvednout hlavu a začít pátrat výš než je půl cm nad kobercem. Jenže než doputoval zpátky, zas zapomněl, že by mohl hledat i někde jinde než už pod kobercem a jel to zas značně přízemně. □ □ Už jsem si říkala, jestli to stihneme aspoň než půjdu druhej den do práce... □ . Ale pak někdo milosrdnej nahoře asi fouknul trochu dolů a molekula pachu krysy Vasilisy spadla na koberec.

"Aha!" "Hm" "Co to je?" "Není to náhodou to, co hledám?" rozhlížel se jak strejca po rynku.... "Kde se to tu vzalo?" a pak konečně pozvednul ten svůj jinak výbornej šňupák směrem vzhůru. "Jeee hele, krysoooooooooooooo!! Kámoško moje!!! Co já se tě nahledal! Už sem myslel, že ses ztratila

nadobro!" ☺☺ a drandil radostně pokojem.

"Pocem, ty joudíku můj."

"Sееееem šikovnej, šikovnej! Našel sem juchééj!"

"No seš výbornej, po tejdnu hledání! Kdyby to byl člověk pod lavinou, má už to dávno za sebou!"

"A mně je fučík, co si tady vykládáš, já máám krysůůůů, hůůůráááá!" A metal si jí nad hlavu.

Po tomhle veleúspěchu ☺ jsem radši už nic složitějšího než přetahování se nezkoušela :D, aby tý frustrace na jednoho nebylo moc .